

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 12/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BENC, s. r. o., Jesenná 8, Prešov, IČO 36 506 451, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 99/2017 z 27. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BENC, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti BENC, s. r. o., Jesenná 8, Prešov,

IČO 36 506 451 (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 99/2017 z 27. februára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako postupník na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 28. júla 2010, ktorú uzavrela so [REDAKOVANÉ] ako postupcom (ďalej len „postupca“), žalobou z 31. augusta 2010 domáhala proti žalovanému Generali Poist'ovni, a. s. (ďalej len „žalovaný“), zaplata sumy 17 863,80 € s príslušenstvom z titulu poistného plnenia v dôsledku poistnej udalosti zo zmluvy o havarijnom poistení z 2. októbra 2010 (ďalej len „poistná zmluva“) uzavretej medzi právnym predchodcom žalovaného a postupcom.

4. O podanej žalobe rozhodol Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 17 C 122/2011-350 z 24. mája 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože sa poistná udalosť netýkala veci, ktorá bola predmetom poistenia, pričom poistné sa vzťahovalo na motorové vozidlo s rokom výroby 2002. Znaleckým dokazovaním však bolo zistené, že sporné motorové vozidlo bolo vyrobené v roku 1999. Táto skutočnosť vyplynula aj z obsahu stanoviska výrobcu, ktorý potvrdil, že vozidlo Mitsubishi Pajero VIN: [REDAKOVANÉ] opustilo výrobný závod v decembri 1999 – ide o modelový rok 2000. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľky, že bolo povinnosťou žalovaného, aby pred tým, ako vstúpil s právnym

predchodcom sťažovateľky do poistného vzťahu, prekontroloval riadne vozidlo a v prípade, ak si svoju povinnosť nesplnil, vzniklo sťažovateľke proti nemu právo na náhradu škody. V prípade zásahu do karosérie vozidla a vmontovania VIN čísla išlo o odborný zásah, ktorý voľným okom žalovaný odhaliť ani nemohol (číslo VIN je vyrazené na vmontovanej – vovarenej časti rámu; pôvodné identifikačné číslo vozidla bolo teda z vozidla odstránené aj s časťou nosného rámu a na jej miesto bola vmontovaná – vovarená časť rámu s identifikačným číslom vozidla VIN: [REDACTED]; zvar nebol vyhotovený továrenským spôsobom; metalografickým skúmaním nebolo možné zistiť pôvodné identifikačné číslo vozidla – VIN; na súčiastkach nachádzajúcich sa v interiéri vozidla bol zistený ich rok výroby 1999). Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný žiadnu povinnosť neporušil. Porušenie právnej povinnosti videl skôr na strane právneho predchodcu sťažovateľky, ktorý odkúpil vozidlo, na ktorom boli robené nelegálne zásahy, bez toho, aby si vozidlo riadne skontroloval, prípadne sa presvedčil o tom, či sa údaje vozidla zhodujú so skutočnosťou, a to o to dôslednejšie, ak vedel, že vozidlo bolo dovezené s cudziny v havarovanom stave. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že havarijné poistenie sa vzťahuje na škody spôsobené na poistenom vozidle alebo na jeho obvyklej výbave akoukoľvek udalosťou okrem prípadov spadajúcich pod výluky z poistenia. V danom prípade, ak by žalovaný z poistnej zmluvy plnil, došlo by na strane sťažovateľky k bezdôvodnému obohateniu, pretože plnením v zmysle zmluvy by dostala viac, než koľko činí majetková hodnota sporného vozidla. Ak totiž bolo neoprávnene zasahované do vozidla, čo konštatoval vypracovaný posudok, o správnosti ktorého nemal súd prvej inštancie dôvod pochybovať, takéto vozidlo je bez hodnoty, čo napokon nekorešponduje s hodnotou, ktorú by malo vozidlo bez takejto právnej vady.

5. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14 Co 440/2012-446 z 22. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Potvrdenie rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Samotná výmena VIN nemá (bez ďalšieho) za následok, že ide o iný než v poistnej zmluve uvedený predmet poistenia, to však za predpokladu, že v takejto zmluve boli správne a dostatočným spôsobom uvedené iné kritériá identifikujúce predmet

poistenia. V danom prípade však bol sporným aj ďalší identifikátor predstavovaný rokom výroby vozidla (1999 alebo 2002), ktorý by nesporne mal vplyv prinajmenšom na výšku dohodnutého poistného plnenia a výšku poistného (ale tiež na uzavretie zmluvy ako takej). V prejednávanej veci výsledky dokazovania nenasvedčovali pozmeneniu VIN, ale stavu poskladania vozidla z rôznych súčastí (*de facto* pre vovarenie časti karosérie s VIN uvedeným aj v dokladoch vozidla a autorizovaným zástupcom výrobcu v Slovenskej republike stotožneným s vozidlom vyrobeným v roku 1999 namiesto pôvodného VIN odstráneného s časťou nosného rámu, to však za stavu, keď i viaceré interiérové súčasti nesú výrobné štítky z roku 1999, kým, naopak, motor vozidla len podľa rozhodnutia o schválení technickej spôsobilosti vozidla – nie aj podľa údajov priamo na vozidle – má rok výroby 2002). Žalovaný tak už pri dojednávaní poistného vzťahu bol právnym predchodcom sťažovateľky uvedený do omylu, pričom jeho omyl, čo sa týka právnej bezchybnosti vozidla, mal nesporne vplyv na vôľovú zložku poistiť vozidlo (keďže v prípade vedomosti poisťovne o takýchto ňou pri bežnej ohliadke vozidla pred poistením nezistiteľných skutočnostiach je pravdepodobné, že žalovaný by poistnú zmluvu buď neuzavrel vôbec, alebo za úplne iných podmienok poistného plnenia). Odvolací súd napokon argumentoval, že konanie v omyle zakladalo absolútnu neplatnosť zmluvy, z ktorej sťažovateľke plnenie nepatrí.

6. Sťažovateľkou podané dovolanie, v ktorom vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), najvyšší súd napadnutým uznesením z 27. februára 2019 odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

7. V podstatnom možno námietky, ktoré sťažovateľka vyslovila v ústavnej sťažnosti a ktorými poukazuje na nesprávne závery, ku ktorým dospel najvyšší súd v napadnutom uznesení (identické s námietkami uplatnenými v dovolaní proti rozsudku krajského súdu), čím bolo zasiahnuté do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, zhrnúť takto:

7.1 Námietka, že bol porušený základný ústavný princíp dvojinštančnosti súdneho konania, ktorú sťažovateľka namietala aj v podanom dovolaní, avšak najvyšší súd sa ňou arbitrárne nezaoberal, a pritom porušenie uvedeného princípu predstavuje takú závažnú

procesnú vadu, ktorá spôsobuje, že rozsudok krajského súdu vydaný v takomto konaní nemôže byť považovaný za správny, keďže porušuje právo na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd svoj rozsudok právne odôvodnil s poukazom na § 788 ods. 1 a 3, § 797 ods. 1 a § 806 Občianskeho zákonníka. Krajský súd síce na pojednávaní konanom 22. novembra 2016 doplnil dokazovanie týkajúce sa roku výroby poisteného motorového vozidla, strany sporu však o možnom odlišnom právnom posúdení a aplikácii § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neinformoval, pričom mu táto povinnosť vyplývala z § 382 CSP, čo v predmetnom prípade malo za následok vydanie prekvapivého rozhodnutia (založeného na iných právnych záveroch, na akých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie). Ak krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zvolil nesprávny procesný postup, keď podľa názoru sťažovateľky bolo potrebné rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a doplnenie dokazovania v naznačenom smere, resp. mal vyzvať strany sporu na vyjadrenie sa k možnému inému právnomu posúdeniu veci.

7.2 Námietka, že napadnuté uznesenie je pre „*jazyk a nezvyklý spôsob vyjadrovania, akým je napísané v najvyššej možnej miere nezrozumiteľné, nejasné a ťažko pochopiteľné*“, v dôsledku čoho nespĺňa základné atribúty odôvodnenia rozsudku a je teda svojvoľné.

7.3 Námietka, že najvyšší súd odmietol dovolanie s tým, že sťažovateľka neuviedla právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a neuviedla, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, s čím sťažovateľka nesúhlasí a je presvedčená, že splnila všetky zákonné podmienky kladené na dovolanie, a preto najvyšší súd nemal dovolanie odmietnuť: *«Ustanovenia § 432 C.s.p. a § 421 C.s.p. (ani žiadne iné ustanovenia C.s.p.) pritom nestanovujú, akým spôsobom má byť vymedzená právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. Ustanovenie § 432 ods. 2 C.s.p. ako zákonnú náležitosť dovolania vymedzuje len to, že musí ísť o nesprávne právne posúdenie veci, pričom v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. musí ísť o právnu otázku, ktorá bola riešená odvolacím súdom a bola odvolacím súdom vyriešená nesprávne. Civilný sporový poriadok dokonca nevyžaduje, aby dovolateľ spornú právnu otázku formuloval. Nejde pritom teda o zákonnú náležitosť dovolania. Postup porušovateľa pri výklade cit. právnych noriem sa preto nedá nazvať ináč ako prílišný právny formalizmus, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti, keďže opomína ich účel a zmysel, čím zároveň porušuje základné princípy*

právneho štátu. S osobitným dôrazom sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že C.s.p. rozlišuje medzi dôvodmi prípustnosti dovolania (§ 420 a § 421 C.s.p.) a dovolacími dôvodmi (§ 431 a § 432 C.s.p.). Dovolaateľ je pritom povinný uviesť iba dovolací dôvod, nie aj dôvod prípustnosti dovolania (§ 428 C.s.p.). Ustanovenie § 447 písm. f) C.s.p., ktoré v tomto prípade nesprávne a v neprospech sťažovateľa aplikoval dovolací súd, umožňuje odmietnuť dovolanie iba pre „vady“ týkajúce sa dovolacieho dôvodu, nie dôvodu prípustnosti dovolania. Ak by teda dovolaateľ formuloval právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. spôsobom, ktorý nezodpovedá subjektívnej požiadavke konkrétneho sudcu, nemôže to bez ďalšieho viesť k odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f) C.s.p. Prípustnosť dovolania je dovolací súd povinný vyhodnotiť v nadväznosti na jeho obsah (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a vyvarovať sa kabinetným a formálnym procesným uzneseniam na hranici odmietnutia spravodlivosti. Tento imperatív v konečnom dôsledku vyplýva aj z materiálneho chápania právneho štátu.»

7.4 Námietka, že všeobecné súdy pri rozhodovaní nezohľadnili spotrebiteľskú povahu sporu medzi postupcom, do práv ktorého vstúpila sťažovateľka, a žalovaným, čo má za následok nezákonnosť procesného postupu všeobecných súdov.

8. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zruší, vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je

s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Podstata námietok sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva v tvrdenom porušení jej práva na spravodlivý proces zo strany najvyššieho súdu, ktorý nesprávne vyhodnotil prípustnosť dovolania z pohľadu ňou uplatnených väd konania, najmä z hľadiska toho, že odvolací súd vydal prekvapivé rozhodnutie nerešpektujúce § 382

CSP, ako aj v jej nesúhlase s tým, že sa dovolací súd nezaoberal ňou uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď v ňou položenej právnej otázke nevidel dôvod prípustnosti dovolania a jeho rozhodnutie podľa sťažovateľky tak možno označiť len za prísne formálne.

18. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

19. Ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04, I. ÚS 74/05). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

20. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«14. Ani v tentoraz posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu

zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. V konkrétnych súvislostiach prejednávanej veci nepreskúmateľnosť nespôsobovalo ani to, že odvolací súd vyslovil v odôvodnení svojho rozsudku do istej miery variabilnú úvahu, aké by mala vedomosť poisťovne o skutočnostiach nehody z dokumentácie vozidla sa podávajúcich údajov so skutočným stavom dôsledky - že „je pravdepodobné, že žalovaná by poisťnú zmluvu s postupcom (právnym predchodcom žalobkyne) neuzavrela“ a ak by sa aj poisťovňa napriek takejto vedomosti rozhodla poisťnú zmluvu uzavrieť, „minimálne by bola zmluva uzatvorená s úplne inými podmienkami poistného plnenia“ (úvod str. 7 písomného vyhotovenia napádaného rozsudku na č. l. 449 spisu). Takúto úvahu totiž nešlo posudzovať izolovane, ale v kontexte všetkých skutkových i právnych záverov, urobených súčasťou odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Z toho vyplývalo, že právny predchodca žalobkyne pri vstupovaní do poistného vzťahu žalovanej poskytol (o. i.) údaj o roku výroby vozidla, ktorý nebol len púhym zamenením jedného ročníka výroby iným (a to vyšším alebo inak povedané novším, z pohľadu uvažovania o hodnote predmetu poistenia a potenciálnom poskytnutí výplaty poistného plnenia zaň predurčujúcim závery o vyššej hodnote i výške poistného plnenia), ale v spojitosti so skutkovými zisteniami prameniáciami z vykonaného dokazovania nasvedčoval stavu poskladania poisťovaného motorového vozidla z viacerých vozidiel s rôznymi ročníkmi výroby (kedy už o pôvodnej identite vozidla aj originalite a spolupatričnosti jeho základných funkčných celkov tak, ako je táto dohľadateľná v evidencii prakticky každej z renomovaných automobiliek, nemôže byť reč).

15. Takejto skutkovej situácii potom podľa názoru dovolacieho súdu zodpovedal (s ňou korešpondoval) i záver odvolacieho súdu, podľa ktorého uvedenie žalovanej do omylu vo vzťahu k takejto skutočnosti malo samo osebe (teda bez ohľadu na faktor pôvodnosti, resp. spornosti VIN) taký vplyv na rozhodovanie sa poisťovne o uzavretí poisťnej zmluvy, že pri dispozícii príslušnými poznatkami by s najväčšou pravdepodobnosťou neostalo pri vyjednávaní pre poisťovňu výhodnejších a pre poisteného menej výhodných podmienok poistenia, ale žeby poisťovňa vozidlo zaťažené takýmito pochybnosťami odmietla poistiť celkom. Bez ohľadu na možnosť stotožnenia sa s takýmto záverom však takéto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu za arbitrárne označiť nejde. Preto nešlo usudzovať ako na existenciu uplatnenej tzv. zmätočnej vady podľa

§ 420 písm. f/ C. s. p., tak ani na prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania z tohto dovolacieho dôvodu.

16. U dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. potom dovolateľka na jednej strane urobila súčasťou ňou kladenej otázky aj takú okolnosť, ohľadne ktorej medzi ňou a odvolacím súdom nebolo sporu, od ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo a ktorá preto vykazovala znaky len akademickej otázky nespôsobilej privodiť prípustnosť dovolania tak, ako to má na mysli návetie (uvodzovacia veta) ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.; najmä ale navzdory pokusu o formuláciu dovolaním kladenej otázky ako otázky právnej bolo z dovolania zjavné, že dovolateľka v tomto prípade sleduje celkom konkrétny cieľ naplnenia zákonom predpokladaného pojmu „určitosť“ (právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 O. z.) takým ňou preddefinovaným súborom skutkových údajov reprezentovaných identifikačnými znakmi motorového vozidla, ohľadne ktorých sa tvrdí a/ zhoda údajov zapísaných v dokumentácii vozidla so skutočným stavom a b/ dostatočnosť takéhoto súboru údajov pre riadnu identifikáciu predmetu poistenia, vyžadovanú aj v iných prípadoch poistenia, v tomto prípade napriek neschopnosti záujemcu o poistenie učiniť zadosť tiež povinnosti zahrnúť medzi takéto identifikátory aj rovnako nesporné VIN a rok výroby vozidla.

17. Len akademickou otázkou v tomto prípade bola otázka VIN a nezhody tohto údajaja v poistnej zmluve a v evidencii výrobcu vozidla, keďže odvolací súd vo vzťahu k nej prezentoval dovolateľke zjavne konvenujúci názor o nevýznamnosti tohto čiastkového údajaja pre platnosť poistnej zmluvy, zodpovedajúci tiež dovolaním podsúvanej, pre dovolací súd však ipso iure nezáväznej judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky (u ktorej však ani pri záujem sa ňou riadiť nešlo prehliadať skutkové odlišnosti takýmto súdom posudzovaných prípadov od toho z prejednávanej veci). Odvolací súd totiž tento faktor pri svojom rozhodovaní pominul, nakoľko svoj záver o neplatnosti poistnej zmluvy pre uvedenie žalovanej do omylu založil výlučne na I. spornosti druhého identifikátora vymedzovaného dovolateľkou v rámci ňou kladenej otázky negatívne (tu rozumej ako toho z dvoch, ktoré aj pri ich nesprávnosti a existencii iných správnych identifikátorov vedú k určitému označeniu predmetu poistenia) a II. významnosti (pre poisťovňu) poznatku ako o roku výroby vozidla, tak aj o jeho pôvodnosti a už vyššie spomínanej spolupatričnosti jeho základných funkčných celkov (samozrejme so zreteľom k apriori predpokladanému istému opotrebeniu

poisťovaného vozidla, pokiaľ nejde o prípad poisťovania vozidla nového v súvislosti s jeho prvým prihlasovaním do evidencie).

18. V prejednávanej veci však zákonným požiadavkám na riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako ho má na mysli ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p., teda na uvedenie právneho posúdenia veci považovaného za nesprávne aj toho, v čom má spočívať takáto nesprávnosť, najmä nezodpovedal dovolateľkou použitý spôsob formulácie položenej otázky, majúcej zakladať prípustnosť dovolania, obsahujúci tvrdenie o súbore skutkových (z dokazovania plynúcich) údajov potrebných pre riadnu (potrebám poisťovne a aj očakávateľnej budúcej požiadavke poisteného zodpovedajúcu) identifikáciu predmetu poistenia aj ďalšie tvrdenie o správnosti (hodnovernosti) týchto údajov. Takto položená otázka ale primárne nebola otázkou právnou, ale otázkou skutkového stavu, ktorého zistením odvolacím súdom je dovolací súd viazaný (§ 442 C. s. p.) a ktorý zákon ako možný (spôsobilý) dovolací dôvod nepozná (§§ 420 a 421 C. s. p. a contrario); pominúc na tomto mieste to, že dovolateľka súčasťou ňou uvádzaného súboru údajov, majúcich postačovať pre určité označenie poisťovaného vozidla urobila aj značku vozidla a jeho typ a v tomto prípade v konaní pred súdom prvej inštalácie aj odvolacím súdom zostal podľa všetkého nepovšimnutým ďalší rozpor, spočívajúci v tom, že podľa poznatkov najvyššieho súdu u vozidiel zn. Mitsubishi Pajero Sport (podľa žaloby aj údajov v dokumentácii vozidla) a Mitsubishi Pajero (podľa potvrdenia zástupcu výrobcu), zvlášť pri odchylnosti ročníkov výroby, nejde ani o totožný typ vozidla.

19. Na základe týchto skutočností preto dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie žalobkyne v časti namietania tzv. zmätočnosťnej vady spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ako aj v časti namietania nesprávnosti posúdenia otázky významu údaja VIN pre platnosť poisťovnej zmluvy odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. a vo zvyšku tak urobiť podľa písmena f/ rovnakého zákonného ustanovenia.»

21. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018) – k takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke prípustnosti dovolania.

22. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (m. m. I. ÚS 145/2010).

23. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné pojednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* [(odmietnutia spravodlivosti) uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017]. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 314/2020).

24. Podľa § 382 CSP ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

25. Ústavný súd aj v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu, ktorý je oprávnený posudzovať prípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, zastáva názor, že ak odvolací súd nečakane založí svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch než súd prvej inštancie, bolo strane sporu odňaté právo namietat' správnosť novo zaujatého právneho názoru, a tým znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo napĺňa predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (m. m. III. ÚS 171/06, I. ÚS 411/08, 3 Cdo 76/2014).

26. Najvyšší súd v napadnutom uznesení presvedčivo odôvodnil podstatu dôležitosti uvedenia správneho VIN čísla vozidla vo vzťahu k určitosti označenia predmetu poistenia majúceho v konečnom dôsledku vplyv na platnosť poistnej zmluvy a dospel k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu nie je možné označiť za arbitrárne, čím konštatoval neexistenciu tzv. zmätočnosťnej vady podľa § 420 písm. f) CSP. V predmetnom kontexte bol teda vykonaný vecný prieskum, aj keď je dovolanie v tejto časti odmietnuté pre jeho neprípustnosť (pričom v prípade zmätočnosti založenej na arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dôvod prípustnosti dovolania v podstate jeho prieskumu fakticky splýva s dôvodnosťou dovolania na rozdiel od dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie veci).

27. Tvrdenie sťažovateľky, že *„právne posúdenie veci zo strany odvolacieho súdu v súvislosti s použitím ust. § 37 ObčZ neprichádzalo počas celého konania do úvahy – až do vyhlásenia dovolaním napadnutého rozsudku na dovolacom súde“*, neobstojí, keďže ako

z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (s. 2 až 3) vyplýva, k otázke neplatnosti poistnej zmluvy sa vyjadroval žalovaný vo svojom podaní z 10. septembra 2009 doručenom zástupcovi postupcu 14. septembra 2009 a následne aj v konaní pred súdom, vo vyjadrení k podanej žalobe, keď uviedol, že „predmetom poistenia bolo motorové vozidlo s VIN: [REDACTED], avšak neskôr bolo zistené, že uvedené VIN číslo nebolo pridelené k spornému vozidlu, pretože bola vymenená časť rámu karosérie predmetného vozidla, v ktorej je vyrazené VIN vozidla. Pôvodné VIN poisteného vozidla teda nie je známe, pretože VIN vyrazený v časti karosérie poisteného vozidla nie je VIN, ktoré tomuto vozidlu aj skutočne patrí. Nie je teda možné presne identifikovať vozidlo, na ktoré sa vzťahuje uzavreté havarijné poistenie, nie je teda možné identifikovať predmet poistenia vzhľadom na nepoznanie jeho VIN. Nie je možné ustáliť, či sa poistenie vzťahuje na predmetné vozidlo so zmeneným VIN alebo na vozidlo, ktorému predmetný VIN bol pridelený. Z uvedených dôvodov mal odporca za to, že uzavretie poistnej zmluvy na predmetné vozidlo je neplatným úkonom, pretože takýto úkon nebol dostatočne určitý ohľadom určenia predmetu poistenia. Predmetom poistenia malo byť sporné vozidlo, avšak v poistnej zmluve uvádzaný VIN, nie je pridelený poistenému vozidlu, ale inému vozidlu. Uzavretie poistnej zmluvy je taktiež neplatné z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Pri uzatváraní poistnej zmluvy poisťovateľ vždy vyžaduje presnú identifikáciu predmetu poistenia prostredníctvom VIN, ako jednoznačného identifikátora. Takýto stav, keď predmet poistenia sa podľa identifikácie predmetu poistenia podľa VIN vzťahuje na iné vozidlo, ako je vozidlo obhliadnuté pri uzatváraní poistenia, je v rozpore s dobrými mravmi, pretože poisťovateľovi bolo znemožnené vykonať obhliadku vozidla, na ktoré by sa podľa VIN malo vzťahovať poistenie, respektíve - bolo mu umožnené vykonať obhliadku ale vozidla, ktoré nie je vozidlom, na ktoré sa vzťahuje uzavreté poistenie (poistenie sa vzťahuje na vozidlo, ktorému bolo pôvodne predmetné VIN pridelené výrobcou vozidla a ktoré bolo vyrobené v roku 2002).“.

28. Ústavný súd k uvedenému dodáva, že je možné sa stotožniť aj s názorom, že postup podľa § 382 CSP neprichádza do úvahy, ak sa odvolací súd rozhodol napadnutý rozsudok potvrdiť, ale z iných právnych dôvodov. Výsledok konania je totiž totožný s výsledkom konania pred prvoinštančným súdom a v takom prípade by bolo zložité vyvodzovať zo zmeny právnej kvalifikácie situáciu, v ktorej došlo k odňatiu možnosti konať

pred súdom (k tomu aj ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár.* Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1272.). *A contrario* povinnosť odvolacieho súdu poučiť strany odvolacieho konania, že zistený skutkový stav môže byť právne posúdený s použitím inej právnej normy, resp. iných právnych noriem, než o ktorých konal a rozhodoval súd prvej inštancie, je nevyhnutná, ak chce odvolací súd prvoinštančné rozhodnutie zmeniť.

28.1 V posudzovanom prípade okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k právnemu záveru, že dôvodom, prečo je potrebné žalobu zamietnuť, je skutočnosť, že sa poistná udalosť netýkala veci, ktorá bola predmetom poistenia. Uvedené potvrdil aj krajský súd, keď vo svojom odôvodnení uviedol, že vozidlo bolo s veľkou pravdepodobnosťou vyrobené v inom roku výroby, ako je deklarované v dokladoch k vozidlu (v technickom preukaze), a táto skutočnosť má nesporne veľký vplyv na predmet poistenia, a tak dospel k záveru, že *„je sporný predmet poistenia (nie je zrejmé, či ide o vyskladané vozidlo z viacerých častí z rôznych rokov výroby, alebo len dopĺňané vozidlo nejakými súčiastkami).* *V konaní zistené skutočnosti by nesporne mali vplyv na vôľovú zložku poisťovne, teda žalovaného, poistiť takéto motorové vozidlo. Súhrn všetkých uvedených skutočností zistených jednak v rámci likvidácie poistnej udalosti a aj v priebehu súdneho konania, odôvodňujú záver, že strana žalovaného konala pri uzatváraní poistnej zmluvy, vzťahujúcej sa na predmetné havarované motorové vozidlo v omyle o predmete poistenia, čo má vplyv na platnosť takejto zmluvy (§ 37 ods. 1 OZ), keďže konanie v omyle zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Žalobca preto nemá nárok na plnenie z neplatnej zmluvy.“*

29. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Podľa § 447 písm. f) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo aj dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

30. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na podstatu a zmysel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku (body 8 až 9 odôvodnenia napadnutého uznesenia) a k jeho prípustnosti vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z uvedeného ustanovenia, musí uviesť právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne, uviesť, v čom má spočívať takáto nesprávnosť, a správne formulovať právnu otázku. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Rozlišujúc skutkovú a právnu otázku, najvyšší súd zdôraznil, že *„dovolateľkou použitý spôsob formulácie položenej otázky... obsahujúci tvrdenie o súbore skutkových (z dokazovania plynúcich) údajov potrebných pre riadnu (potrebám poisťovne a aj očakávateľnej budúcej požiadavke poisteného zodpovedajúcu) identifikáciu predmetu poistenia aj ďalšie tvrdenie o správnosti (hodnovernosti) týchto údajov“* nepovažuje za otázku právnu, ale otázku skutkového stavu, ktorá nie je spôsobilá privodiť prípustnosť dovolania tak, ako to má na mysli návetie § 421 ods. 1 CSP.

31. K sťažovateľkinej námietke týkajúcej sa formulácie právnej otázky v kontexte ustanovení Civilného sporového poriadku a na ňu nadväzujúcej prípustnosti dovolania ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právna úprava dovolania a dovolacieho konania v Civilnom sporovom poriadku prešla zásadnou koncepčnou zmenou. Zo zákonného textu vyplýva, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa odvíjajú od formulácie

právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej (riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí), a zároveň od označenia ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil, resp. ktorá je ním rozhodovaná rozdielne alebo v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená nebola.

32. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka musí „právnú otázku“ (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) koncipovať jednak spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, či vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená, resp. rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci dospel k záveru, že záver najvyššieho súdu týkajúci sa vymedzenia kritickej otázky ako otázky skutkovej, nie právnej nemožno považovať za iracionálny alebo nedostatočne odôvodnený.

33. Podľa názoru ústavného súdu je teda negatívny záver prijatý v napadnutom uznesení najvyššieho súdu aj vo vzťahu k časti dovolania založenej na nesprávnom právnom posúdení veci vyplývajúcom z hľadiska prípustnosti z § 421 ods. 1 písm. b) CSP (bod 20 tohto odôvodnenia s finálnym záverom v bode 19 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) odôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

34. V konečnom dôsledku vzhľadom na závery uvedené v predchádzajúcom bode sa dovolací súd ani nemohol zaoberať námietkou uplatnenou sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti, a to posúdením povahy sporu medzi postupcom (do práv ktorého vstúpila sťažovateľka) a žalovaným ako sporu spotrebiteľského.

35. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom relevantnú právnu úpravu, ako aj

judikatúru ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

36. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, prípadne jeho odôvodnenie považuje za „nezrozumiteľné, nejasné a ťažko pochopiteľné“, nie je postačujúca sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

37. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Libor Duľa
predseda senátu